

Kırmızı Tesla'nın arka koltuğundaki sarışın kadının yanağından süzülen gözyaşı, çenesinden göğsüne damladı. "Dayanamayacağım!" diye haykırdı.

Siyah kısa saçlı diğer kadın, alnına bir öpücük kondururken, "Sık dişini aşkım," dedi. "Çok az kaldı. Derin derin nefes al."

Var gücüyle hastaneye yetişmeye çalışan otonom araca doluşan yoğun asfalt titreşiminin rahatsız edici boyutlara ulaşmış olması umurlarında değildi. Problem, müstakbel annenin sonraki cümlesinde saklıydı: "Çok erken geliyor Alaz."

"Bunları düşünme şimdi," dedi Alaz, sanki kendisi düşünmüyormuşçasına. Doğumun hâlâ bu kadar zor bir şey olmasına inanamıyordu. "Varmak üzereyiz Selen. Her şey yolunda gidecek, söz."

"Adını bile kararlaştırmadık daha..." dedi Selen, ıstırap dolu bir üflelişin hemen ardından. Haklıydı, bebeğin ismi için Göknavi ve Gökdoğan arasında kalmışlardı. Ama belirsiz tek şey isim değildi. Çok daha ciddi bir konu vardı.

*

Doğum kliniğinin bekleme alanında volta atan Alaz'ın gözleri devamlı koridorun ucundaki meta-uyumlu koltuklara takılıyordu. Selen'in sancuları geldiği sırada oynamakta olduğu orta çağ Japonya macerasına devam etmek sakinleştiriciden bile iyi gelirdi şimdi, ama çocuğu her an dünyaya gelebilecekken gerçeklikten ayrılması abes olurdu.

Üfleyerek duvarlardaki dijital tabloları inceledi. Artık ezberlediği resimleri. Bu binada daha önce en az yirmi kez bulunmuşlardı. Anne olmayı hayat amacı haline getirmişti Selen. Yapay-döllenme denemelerindeki sıra dışı başarısızlıklara rağmen pes etmemiş, Alaz da onun bu hevesini kırmamıştı. Nihayet iyi haberi aldıklarında sırf âşık olduğu insanın tutkulu sevinci bile Alaz'ı mutlu etmeye yetmişti. Bebek -biraz erken de olsa- geliyordu işte...

Bacaklarının iyiden iyiye yorulduğunu hissedince dakikalardır bakıştığı koltuğa oturdu. Meta'ya geçmedi, sadece gözlerini kapadı ve kendine sakinleşmeyi telkin etti. Eş-anne olmanın tuhaf hisleri ve erken gelen bebeğin kaygısı birbirine girmişti.

İsmi seslenilince gözlerini kırıştırarak açtı ve karşısında dikilmiş hemşireye dikti. Kadın, cümleye nasıl başlayacağını bilemeyip kelimelerini yuttukça yay gibi gerildi Alaz.

"Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum..." dedi sonunda. "Böyle bir şey hiç başımıza gelmemişti." Baklayı ağzından çıkarması için birkaç saniye daha geçmesi gerekti.

“Çok küçük bir olasılıktı bu... Ama maalesef doğum sırasında eşinizi kaybettik.”
Tüm kanı çekildi Alaz'ın. Başı döndü. Koltuğa sertçe, düşer gibi tekrar oturdu.
“Ne?”

Hemşire, “Ender bir komplikasyon...” diye bir şeyler anlatmaya başlamıştı ama Alaz işitmiyordu.

Selen mi ölmüştü?

Erken gelen bebek değil, Selen!

Daha az önce her şeyin yolunda gideceğine söz verdiği biricik aşkı!

Şaka mıydı bu?

“Oğlunuz sağlıklı,” dedi hemşire kısık sesle. “Prematüre bir bebek için fazlasıyla iyi durumda hatta.”

İçinden bir ses, “Bana ne bebekten! Bana Selen'i verin!” diye haykırdıysa da dudaklarından dökülen kelimeler farklı oldu: “Ne anlatıyorsunuz siz? Bu devirde doğumda ölüm mü olur?”

Hemşire yaklaşıp Alaz'ın şiddetle titreyen elini tuttu ve üzerine kare şeklinde bir bant yapıştırdı çabucak. “Sakinleştirici,” dedi.

Alaz dalgınca elini incelerken, beyaz önlüklü orta yaşlı bir adam belirdi. “Alaz Hanım, acınızı anlıyorum,” dedi doktor. “Kafanızdaki soru işaretlerinin de farkındayım. Ama derhal prosedürleri işletmemiz gerekiyor.”

Tam idrak edemiyordu olanları. Damarlarında tuhaf bir şeyler oluyordu. Uyuşuyordu. Daha az önce ağzına kadar gelen hıçkırıklar, gözlerinden fışkırmak üzere olan yaşlar geri çekilmişti.

“Prosedür mü?” diye fısıldadı.

“Çocuğunuzun meta-yerli olması için onayınız gerekiyor. Axis-meta mühendisleri birazdan hazır olacaklar. Onayınızdan sonra beyin-bilgisayar arayüzünü yerleştirecekler.”

“Bir dakika! Biz öyle bir karar almadık ki henüz.”

Henüz? Sanki artık alabilirlermiş gibi.

Doktorla hemşire birbirlerine baktılar. Alaz kalp atışlarının iyice yavaşladığını, nefesinin düzene girdiğini hissediyordu. “Ben meta-yerli olmasını tercih ediyordum evet ama... Selen emin değildi,” dedi.

Doktor kaşlarını çattı. “Şu anki durumunuzda, çocuğun meta-göçmen olması, nasıl desem, enteresan bir seçim olur. Öz annesi yokken fizyolojik ihtiyaçlarının

karşılanması çok güç hale gelecek. Bebeği meta-yerli olarak evlatlık verirsiniz diye düşünmüştük.”

“Evlatlık mı?”

“Veritabanı tarandı az önce. On iki aday var.”

“Nasıl yani? Peşinen çocuğu başımdan savacağımı mı düşündünüz!” Aniden gelen öfkesine şaşırıldı. Demin iç sesi ‘bebekten bana ne’ diye bağırıyor muydu?

Ayağa kalkmaya çalıştı, başı döndü. Midesi ağzına geldi ve içindikileri aniden hemşirenin ayağının dibine boşalttı.

“Anlaşılan işler biraz karışacak,” dedi doktor. “Lara Hanım’a haber verelim. Acil. On dakikamız kaldı.”

Alaz’ın titreyen omzuna elini koydu ve meta-uyumlu koltuğa yerleşmesini sağladı.

Ve aniden her yer karardı.

*

Sert bir tokatla kâbustan uyandırılmış gibi ayıldı Alaz. Metadaydı, son bıraktığı avatarıyla yani Samuray görünümüyle bembeyaz bir sonsuzluğun ortasında ayakta duruyordu.

Arkasından bir ses, “Neler olduğunu hatırlıyor musunuz?” dedi. Döndü. Ellerini karnının üzerinde birbirine kavuşturmuş, yirmi birinci yüzyılın iş kadınlarına ait lacivert takım elbise giymiş, gözlüklü esmer bir kadınla karşı karşıya geldi.

“Ben Lara. Siz de Alaz Hanım sanırım. Ya da buradayken Bey olarak mı hitap edilmeyi tercih edersiniz?” Alaz’dan yanıt gelmeyince ciddiyetle devam etti: “Karar vermenizde yardımcı olmak için buradayım.”

Alaz az önceki kaotik halden hızlıca çıktığını şaşkınlıkla fark etti. Ya etrafta hiç uyarıcı olmamasından ya da verilen ilacın etkisiyle Selen’in ölümü çok uzaklarda kalmış gibi geliyordu.

“Çocuğunuzun ismi ne olacak?”

“Gökmavi,” dedi tereddütsüzce. Selen’in yakın olduğu isim buydu.

“Yasal olarak çocuğunuz olsa da biyolojik bağınız olmadığı için Gökmavi’yi evlatlık vermeniz zor olmayacak. Bebeği doğrudan metaya alacağız ve siz sonraki işlemlere hiç karışmayacaksınız. Onay vermeniz yeterli.”

“Hayır. Gökmavi’yi ben yetiştireceğim.”

Lara, samurayın gözlerine uzun uzun baktı. Hiçbir tereddüt emaresi görmedi. “Peki, siz bilirsiniz,” dedi. “Zor bir yola giriyorsunuz. Şu durumda çocuğunuzun sizin hesabınıza bağlı olacak şekilde bir meta-yerli olmasını talep ediyorsunuz, değil mi? Gökmavi'nin fiziki bedeninin meta yerleşkesine taşınmasına onay veriyor musunuz?”

“Hemen yanıt vermek zorunda mıyım?”

“Sayılır. Zaman algınızı %278 oranında yavaşlatmış durumdayız fakat döndüğünüzde sadece birkaç dakikanız kalmış olacak. Muhtemelen daha önce açıklanmıştır; arayüzün yerleştirileceği beyin bölgesinin doğumdan hemen sonra biçimlendiği biliniyor. Bu nedenle meta-yerli olmak için derhal...”

Alaz başını salladı. “Biliyorum fakat biraz düşünmeye ihtiyacım var.”

“Metada kaldığınız sürece biraz daha zamanınız var.”

“Dilediğim gibi hareket edebilirim, değil mi?”

“Tabii.”

*

Altın rengi motifli samuray kıyafetiyle, bardaktan boşanırcasına yağın yağmur ve peş peşe göğü aydınlatan şimşeklerin altında, karanlık şatonun önündeydi. Karşısındaki devasa ahşap kapı onu çok bekletmeden gıcırdayarak açıldı. Bir miktar yağmur suyunu da taşıyarak içeri adım attı ve başlığını çıkardı. Elinde gaz lambasıyla merdivenlerden inen uzun boylu zayıf adama doğru koşar adım ilerledi. Adamın bembeyaz teni, parlak siyah saçlarıyla çarpıcı bir tezatlık sergilemekteydi.

“Alaz? Buraya gelmezdin sen?”

“Öyle icabetti Bora. Hiç zamanım yok, seninle çok önemli bir konuda konuşmamız lazım.”

“Belli. Gel, kütüphaneme geçelim.”

Geçtiler.

“Selen,” diye söze girdi Alaz, tahta sandalyeye ağır bedenini bırakır bırakmaz, “hamileydi biliyorsun.”

Bora, lambayı masaya bırakmış, oturduğu yerden arkadaşını süzüyordu. Evlenmekle kalmayıp bir de çocuk yapma kararı alan ender tanıdıklarından biriydi. Her şeyiyle tuhaftı bu adam. *Daha doğrusu kadın.*

Alaz birkaç cümleyle olanları anlattı ve buraya alelacele gelmesinin sebebinin meta-yerlilik konusunda hâlâ karar verememesi olduğunu söyledi.

Problem ciddi idi. Olmayan sakalını kaşıyarak biraz düşündü Bora. “Bir şey içer misin?” diye sordu sonunda.

“Zamanım yok.”

“Sade Türk kahvesi, değil mi?” Sesi sertti. İtiraz kabul etmeyen tarzda.

Ahşap masanın Alaz’ın önünde kalan bölümünde, beyaz ve büyükçe bir fincanda, dumanı tüten kahve belirdi. Harika kokuyordu. *Gerçek gibi*. “Teşekkürler.”

“Fal da bakardık normalde ama neyse... Selen’in düşüncesi neydi şu meta konusunda?”

“Karışık. Kadınlar çocuklarının meta-yerli olmalarını pek içlerine sindiremiyorlar sanırım.”

“Annelik içgüdü... Çocuklarına dokunmak, koklamak istiyorlar. Ama genellikle kısa sürede aşılıyorlar.”

“Öyle,” dedi Alaz ve kahveden bir yudum aldı. “Yine de oğlunu gerçek hayatta büyütme istiyordu. Hissediyordum.”

“Sen ne diyorsun peki?”

“Ben çocuk bile istemiyordum ki Bora. Hatta bugüne kadar vaziyetin ciddiyetini anlayamamışım. Selen’in de kafası net değildi. Masaya yumruğunu vurup ‘benim çocuğum gerçek hayata doğacak’ dese ydi zaten çelişkide kalmazdım.”

Bora başını salladı ağır ağır. “Bizim şansımız hepimizin meta-göçmen olmasıydı,” dedi.

Onların nesli, çocukluğunu gerçeklikte geçirmiş, sonradan yavaş yavaş sanal âleme de alışmıştı. Başka seçenekleri olmadığı için pişmanlık duyacakları bir şey de yoktu. Kahveden büyük bir yudum daha aldı Alaz. “O koca gözlüklerden lenslere geçişimiz dün gibi,” diye iç çekti.

Bora, Alaz’ın açığını yakalamış gibi haylazca bir bakış attı. “Ada’nın konferansına mı katıldın sen?”

“O nereden çıktı?”

“Aynı cümleleri kurdu son konferansında. Koca gözlüklerden lenslere...”

“Öf Bora, konumuz Ada mı şimdi?”

“Oğlum bana geleceğine Ada’ya gitsene. Onu demeye çalışıyorum. Psikolog kız. Doğru dürüst konuşursunuz işte.”

Alaz aslında ilk aklına gelenin bu olduğunu ama eski sevgiliyle, çocuğunun kaderi üzerine konuşmak tuhaf geldiği için vazgeçtiğini söylemedi. Fincanın son yudumunu dikti ve peşine soğuk suyu gönderdi.

“Kahve için sağ ol.”

*

Masmavi okyanusun kıyısında, iki kamp sandalyesinin üzerinde oturuyorlardı. Ada tek parça turkuaz bir mayo giymişti. Güneş gözlükleri ve geniş hasır şapkası, kombinini tamamlıyordu.

Alaz kıyafet değiştirerek zaman kaybedemeyeceği için ortamla epey alakasız duran samuray zırhıyla oturmuştu.

“Öncelikle Bora’nın selamı var,” dedi. “Onunla konuşurken sana gelmemin daha iyi olacağı fikri çıktı ortaya. Aslında pek zamanım yok Ada. Çok acil fikrine ihtiyacım var.”

Eşinin doğum ve ölüm hikâyesini, Gökmavi’nin meta-yerli mi meta-göçmen mi olacağı konusundaki kararsızlığını ona da birkaç cümleyle özetledi.

“Dört-beş sene önce danışanlarım arasında bu konu epey popülerdi,” dedi Ada. “Ama toplum kararını verdi be Alaz. Biliyorsun işte.”

Alaz başını salladı. Farkındaydı, yeni doğanların neredeyse hepsi metada başlıyordu hayatına. Tabii bunu karşılayabilecek ekonomik seviyede olanlar. Ama şu an önemli olan toplum değildi.

“Senin çocuğun olsa ne yapardın?”

“Ben çocuk sahibi olmayı hiç düşünmedim,” dedi Ada. “Ama şu söze hak veriyorum: ‘Çocukları kendi zamanınıza göre değil, onların yaşayacakları zamana göre yetiştirin.’ Eğer bebeğin bir meta-yerli olmazsa hayatı boyunca gerçekliğe bağımlı kalacak. Fiziksel gereksinimlerini kendisi karşılayacak, dış etkenlere göğüs gerecek. En önemlisi kendi sosyoekonomik düzeyinden düşük insanların egemen olduğu bir dış dünya olacak bu.”

“Fakat eğer o çipi taktırırsak,” dedi Alaz, “ömrünü bir şirketin kapsülünde geçirecek.”

“Sadece fiziksel bedenini.”

“Elli sene sonrasını bilmiyoruz ki Ada. Belki bir şey olacak, ne bileyim, sistem çökecek ve hepsi dışarı çıkmak zorunda kalacaklar. Ölüm demek bu.”

“Yüz sene önce internet için de benzer şeyler konuşuluyordu. Teknolojiye göbekten bağlandığımızı ve sorun olursa medeniyetin çökeceğini söyleyenler vardı. Öyle bir şey oldu mu? Üstelik Meta-evren internetten bile sağlam.”

“Çocukların asla gerçek dünyayı göremeyecek olması seni hiç tedirgin etmiyor mu?”

“Niye etsin? Gerçeklik mutluluk değil ki. Ayrıca gerçekliğin tanımı bile tartışmalı. Zamanımız olsa uzun uzun felsefi tartışmalara girerdik ama benim tavsiyem, ani karar verip sonra pişman olmaman yönünde olur. Selen’i yeni kaybettiğin için bebeği sahipleniyor olabilirsin. Ki bence öyle. Ama sen Selen değilsin. Çocuk dışarıda olursa ona nasıl bakacaksın? Onca ihtiyacını nasıl karşılayacaksın? Her açıdan mantıksız.”

Alaz derin bir nefes aldı. “Senin meta-yerliliği bu denli savunacağını düşünmemiştim,” dedi.

“Sırf ben savundum diye muhalefet olma Alaz. Ben bir psikoloğum. Şu an içinden geçenleri gayet iyi biliyorum.”

Alaz, “Sen öyle san,” diye düşündü ama dile getirmede. Teşekkür etti, gitti.

*

Yüreğinin çarpıntısını tüm bedeninde hissederek uyandığında hastanedeki meta-uyumlu koltuktaydı. Karşısında aynı hemşire ve doktor vardı. Yanlarında da genç bir Axis-meta çalışanı.

“Bebeği işlemin yapılacağı odaya aldık. Hazırlıklar tamam. Sadece sözlü onayınız gerekiyor Alaz Hanım,” dedi genç adam.

Meta-yerliliği seçeceğinden nasıl bu kadar emin olduklarını anlamıyordu Alaz. O kadar mı kanıksanmıştı bu durum? “Karar için hazır değilim,” dedi.

“İşlemden gecikirsek beyninde kalıcı hasar oluşabilir.”

“O zaman hiç yapmazsınız! Hatta yapmayın zaten! Yeter yahu,” diye ayağa fırladı. “Verdim ben kararımı! Çocuğumu bizzat yetiştireceğim. Meta-yerli falan olmayacak.”

Üçü de bir deliyle karşı karşıya gibi birbirlerine baktılar. Neredeyse Alaz’ı omuzlarından tutup sarsarak, “Çıldırдың mı?” diye haykıracaklardı. Bir an bunu yapmalarından korktu. Çipi bebeğe zorla taksalar nasıl karşı çıkacaktı?

“Son sözüm budur!” dedi kendi kararsızlığını da bastırarak şiddette.

“Peki,” dedi doktor sonunda. “Siz bilirsiniz.”

Alaz başıyla onaylayarak zayıf bir sesle teşekkür etti.

Tekrar oturdu, başı dönmüştü. Kafasını koltuğun arkasına dayadı. “İyiyim ben, biraz oturacağım. Siz gidebilirsiniz,” dedi.

“Umarım pişman etmezsin beni Bora,” diye fısıldadı yalnız kalınca.

Bir zamanların dahi bilgisayar uzmanı Bora, zorla ikram ettiği o Türk kahvesiyle tahmin ettiğinden fazlasını vermişti Alaz'a.

Eğer Selen'in ölümünün şoku olmasa, Bora'nın yaptığına keyifle gülümserdi. Adam koskoca Axis-meta'yı kırabilmiş ve izlenmekten kaçmanın yollarını bulmaya başlamıştı demek. Kahve telvesiyle yazılar oluşturmak gibi tuhaf bir yöntemle de olsa Meta'nın içindeyken bir mesaj aktarabilmişti. Fincanlarda bir *bug* keşfetmiş ya da Meta'nın koduna ufak bir ekleme yapmış olmalıydı.

"Normal davran, sakın belli etme," ile başlamıştı fincandaki yazı. Ardından o okudukça yavaş yavaş değişmişti. "Kararın sakın meta-yerli yönünde olmasın. Bebeği dışarıda tut, hayatı buna bağlı olabilir. Ama kararını mantıklı sebeplere oturt. Dikkat çekme. Çok kritik bir aşamadayım ve şüphe toplamamam gerekiyor. Bana güven."

Bora'nın yanından ayrıldıktan sonrası doğaçlamaydı. Dikkat çekmemek için. Şimdi Axis şirketi konunun üstüne gitse bile, Alaz'ın Ada'ya ya da doktora inat meta-yerliliğe karşı çıktığını düşünecek, konuyu Bora'yla ilişkilendirmeyecekti.

Meta'da neler döndüğünden, Bora'nın ne yapmaya çalıştığından haberdar değildi ama olması da gerekmiyordu. Belli ki yakın zamanda vuku bulacak bir tehlike söz konusuydu. İşin o tarafı Bora'nın alanıydı. Bir süre Gökmavi'yle ilgilenip uygun bir zamanda dışarıda konuşurdu onunla.

Gökmavi...

İnanamıyordu ama bir oğlu vardı artık. Kanlı canlı bir çocuk.

Ne kadar da yorgun hissediyordu... Daha ilk günden.

Ebeveynlik böyle bir şeydi demek.